

Arrest

nr. 126 475 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 9 augustus 1987 geboren in Dheradun (India). U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. Vanaf uw geboorte woonde u in de vrouwenassociatie te Rajpur (Uttarkhand), waar uw moeder werkzaam was. Tot uw 9de klas ging u naar school in de Tibetan Home school te Mussoori (Uttarkhand), waar u op internaat zat. Vanaf 2000 woonde u op een ander adres in Rajpur (Uttarkhand). Op 4 december 2000 waren twee Tibetaanse vrouwen onderweg van hun werk naar huis. Een vrouw van Dheradun werd ontvoerd en onderging een groepsverkrachting waarna ze 45 km verder in een bos werd achtergelaten. Er werden vier personen opgepakt in verband met deze zaak, maar na betaling konden ze na een maand de gevangenis weer verlaten. Vanaf 2006 woonde u in Tsering Dhonden (Uttarkhand). Vanaf 2007 begon u zaken te doen. U verkocht kleding in Jaipur (Rajasthan). In de periode van de Olympische Spelen in

China, dewelke in augustus 2008 plaatsvonden, deed u mee aan een protest van Tibetanen aan de Chinese ambassade in Delhi. Alle deelnemers aan deze betoging, waaronder ook u, werden gedurende twee weken vastgehouden in de Thehar gevangenis. Nadien werden jullie zonder meer vrijgelaten. In december 2008 was u samen met uw echtgenote onderweg van uw handelsplaats naar huis. Een Indiër raakte de boezem van uw echtgenote aan. U werd heel boos en sloeg die man. Hij viel op de grond en riep naar zijn vrienden. U werd bang en vertrok samen met uw echtgenote. U bleef kleding verkopen in Jaipur tot 2010. Diezelfde periode was u tevens sportsecretaris bij het Tibetan Youth Congress. Vanaf 2010 verhuurde u uw handelsplaats waardoor u in staat bleef in uw levensonderhoud te blijven voorzien. Verschillende familieleden van u overleden in India door TBC. U wilde een betere toekomst voor uw kind. Daarom besloot u uit India te vertrekken. U verkocht uw handelsplaats. In oktober 2012 verliet u India. Uw echtgenote en kind bleven in India. U kwam in België aan in diezelfde maand en vroeg hier asiel aan op 8 oktober 2012. Momenteel leven uw echtgenote en kind nog steeds van het geld dat u verdiende door uw handelsplaats te verkopen.

Ter staving van uw asielaanspraak legt u volgende originele documenten voor: uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, een certificaat van het Tibetan Youth Congress en foto's van de leden van het Tibetan Youth Congress.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India in oktober 2012. U verbleef op verschillende adressen in de Indiase deelstaat Uttarakhand. Toen uw moeder nog bij de vrouwenassociatie te Rajpur werkte, woonden jullie daar. Gedurende uw schooltijd verbleef u in een internaat in Mussoori. Vanaf 2000 ging u op een ander adres in Rajpur wonen. Vanaf 2006 woonde u in Tsering Dhonden, waar u zelf uw woning bekostigde. Vanaf 2007 verkocht u kleding in Jaipur (Rajasthan) om in uw levensonderhoud te voorzien. Diezelfde periode was u ook sportsecretaris bij het Tibetan Youth Congress. Vanaf 2010 verhuurde u uw handelsplaats waardoor u in staat bleef in uw levensonderhoud te blijven voorzien. Momenteel leven uw echtgenote en kind nog steeds van het geld dat u verdiende door uw handelsplaats te verkopen (CGVS p.2-3, 5-7, 15, 17).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS p.8).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u als reden voor uw vlucht uit India aanhaalt dat verschillende leden van uw familie stierven aan TBC en dat u de verantwoordelijkheid voelde om voor uw kind een betere toekomst te garanderen. U verklaart expliciet geen privéproblemen te hebben gehad. Ook financieel had u het goed (CGVS p.4, 11-12). Het feit dat u zich zorgen maakte over de toekomst van uw kind gezien de gevaren in India voor TBC, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De enige incidenten die u aanhaalt dateren van 2008, met name een arrestatie omwille van uw deelname aan een betoging tegen de Chinese overheid, een verkrachting van een Tibetaanse vrouw

en een incident een Indiër de boezem van uw echtgenote aanraakte (CGVS p.11-12, 14). Wat betreft de twee weken die u zou zijn vastgehouden in de Thehar gevangenis in Delhi omwille van uw deelname aan een **betoging** bij de Chinese ambassade dient vooreerst te worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS met geen woord had gerept over deze arrestatie, meer nog, gevraagd of u ooit gearresteerd was, antwoordde u ontkennend (vragenlijst p.3-4). Uw verklaring dat u deze arrestatie niet had vermeld omdat u had gehoord dat u niet over politiek mocht praten, is niet afdoende. Er kan immers worden verwacht dat u van bij aanvang van uw asielpprocedure volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Bijgevolg rijzen ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van deze aanvraag. Moest er toch nog enig geloof aan kunnen worden gehecht, haalt de vaststelling dat u het niet nodig vond melding te maken van deze arrestatie, een eventuele actuele vrees omwille van deze arrestatie, onderuit. Verder dient te worden vastgesteld dat alle deelnemers aan die betoging zouden gearresteerd zijn. Jullie werden na twee weken zonder meer vrijgelaten en u werd nadien niet meer verder vervolgd. U verklaart weliswaar dat u hoorde dat u omwille van uw tijd in de gevangenis problemen zou kunnen krijgen in verband met uw documenten, zo bijvoorbeeld bij de aanvraag van een IC. Nochtans verkreeg u weldegelijk een IC op uw eigen naam. U ging deze bovendien zelf afhalen. U slaagt er tevens niet in concrete voorbeelden te geven van personen die problemen ondervonden bij hun IC-aanvraag omwille van hun tijd in de gevangenis (CGVS p.7-11). Bovendien blijkt dat ook uw RC na 2008 steeds werd verlengd. Verder moet worden vastgesteld dat u India op legale wijze heeft verlaten. Dit alles, samen met de vaststelling dat u nadien nog meer dan vier jaar in India bleef wonen en pas in 2011, omwille van een andere aanleiding, besliste India te verlaten, doet concluderen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat u omwille van deze arrestatie, zo er al geloof aan zou kunnen worden gehecht, actueel nog een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Verder haalt u aan dat een **Indiër** in 2008 de boezem van uw echtgenote aanraakte, waarna u hem sloeg. Hij riep zijn vrienden ter hulp. U en uw echtgenote vertrokken voor er verder nog iets gebeurde. Nadien hebt u geen problemen meer met deze persoon ondervonden. U hebt hiervan geen klacht ingediend bij de Indiase autoriteiten, noch hebt u hier melding van gemaakt bij een Tibetaanse organisatie (CGVS p.12-13). Dit kan dan ook niet als voldoende ernstig worden beschouwd om gewag te maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven legt u van geen van deze incidenten **bewijsstukken** voor.

De **groepsverkrachting** die een Tibetaanse vrouw onderging in 2000 kan niet op u persoonlijk van toepassing worden gebracht (CGVS p.12, 14) en kan dan ook niet worden beschouwd als een aanwijzing dat u (actueel) een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Deze vaststellingen wijzen er op dat er geen echte redenen, zoals die staan vermeld in de Vluchtelingenconventie, waren om India te verlaten. U verklaart dan ook expliciet dat op het moment dat u in 2011 besliste om uit India te vertrekken, er niets specifiek gebeurde dat hiertoe aanleiding gaf. U voegt hier nog aan toe dat u gehoord had dat België Tibetanen die geboren zijn in India, erkent als vluchteling en dat u daardoor het plan opvatte naar België te komen (CGVS p.15). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote en kind momenteel nog steeds op hetzelfde adres wonen waar u ook verbleef in India. Ze stellen het beiden goed (CGVS p.5).

Dat u een gevangenisstraf boven het hoofd zou hangen bij terugkeer naar India omdat uw **visum** niet meer geldig is, kan niet overtuigen. Dit is een louter blote bewering die u niet kan staven. U baseert zich voor deze uitspraak slechts op het "horen zeggen" van een vriend van u in Delhi. U kunt echter geen concrete voorbeelden geven van personen die omwille van die reden in de gevangenis belandden. Bovendien hebt u hier tevens niet naar geïnformeerd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Indien u hiervoor daadwerkelijk een vrees zou koesteren, kan men toch verwachten dat u het nodige zou doen om meer informatie hieromtrent of een eventuele bevestiging hieromtrent te bekomen (CGVS p.14-15).

U bent er dus niet in geslaagd ten aanzien van India een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten.

Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS p.9).

U legt echter geen enkel document voor ter staving van uw reisweg. U verklaart dat u met uw eigen IC hebt gereisd maar dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS p.9-10). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Immers legde u dermate valse verklaringen af waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden bestaat dat u wél nog in het bezit bent van uw IC. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, is vooreerst weinig geloofwaardig (CGVS p.9, 17). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Voorts kunt u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar van India naar België zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 900.000 INR (omgerekend ongeveer 10.500 euro) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India zelf een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.18). Dat u ervoor koos met behulp van een smokkelaar te reizen omdat u zelf geen IC kon aanvragen omwille van het feit dat u gedurende twee weken in de gevangenis had gezeten, overtuigt in het geheel niet (CGVS p.7). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, rijzen er twijfels met betrekking tot uw arrestatie. De vaststelling dat u uw vrees om problemen te krijgen met uw documenten niet kunt concretiseren met voorbeelden en ook geen moeite heeft gedaan u hieromtrent te informeren, doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u daadwerkelijk problemen verwachtte in verband met uw documenten, temeer daar u wel uw jaarlijkse verlenging van uw RC kreeg (zie documenten). Bovendien antwoordt u op een ander moment op de vraag waarom u met behulp van een smokkelaar reisde simpelweg "iedereen gebruikte een smokkelaar" (CGVS p.16). Dit alles doet vermoeden dat u helemaal geen smokkelaar nodig had om uw uitreis uit India te regelen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Indien u, zoals u zelf beweert, uw IC had moeten afgeven aan uw smokkelaar, is het merkwaardig dat u, gezien het belang van dit document, geen nieuwe IC hebt aangevraagd. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen hebt om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u nog nooit gehoord had dat iemand naar de ambassade ging om te melden dat hij zijn IC kwijt was (CGVS p.17). Dit is niet overtuigend, daar deze mogelijkheid in iedere IC vermeld staat.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw voorgehouden reisweg. U zou uw IC hebben afgegeven, maar daarnaast legde u geen andere stukken voor ter staving van die reis, zoals instapkaart, bagagestickers of tickets.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kunt beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier namelijk uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book en uw geboorteakte. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Het certificaat van het Tibetan Youth Congress en foto's van de leden van het Tibetan Youth Congress zijn enkel relevant met betrekking tot uw vrees ten opzichte van een eventuele terugkeer naar Tibet. U beweert dat u daar gedood zou worden omwille van uw lidmaatschap bij deze organisatie (CGVS p.18). Zoals hierboven al werd aangehaald erkent het CGVS de vrees in Vluchtelingrechtelijke zin van Tibetanen ten opzichte van de VRC.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd

worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Er zijn volgens verzoeker voldoende elementen aanwezig op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een certificaat van het Tibetan Youth Congress toe.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de “COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 11 maart 2014, de “COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014 en de “COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China” van 25 maart 2014.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te*

nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “*land van herkomst*”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

2.5. Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van de verzoekende partij te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.6. *In casu* kan vooreerst gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoekers naam, geboorteplaats en -datum. Verzoeker is geboren op 9 augustus 1987 in Dheradun, India en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij geen Chinese, noch een andere, nationaliteit heeft. Verzoekende partij legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn ouders.

Uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China, die als bijlage werd toegevoegd aan de COI Focus “China. India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014 en door het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de aanvullende nota werd toegevoegd, kan niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit.

Daar waar de bestreden beslissing aanvat met te stellen dat verzoeker "*minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*" beschikt, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat dit zo zou zijn, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk over de Chinese nationaliteit beschikt of stappen zou hebben ondernomen om deze te bekomen. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker overigens dat hij niet over de Chinese nationaliteit beschikt.

Uit de hierboven vermelde informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt daarnaast dat Tibetanen die in India zijn geboren tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 zich (*de jure*) als Indiaas staatsburger zouden kunnen beschouwen. Verzoeker is echter geboren op 9 augustus 1987 en stelt ter terechtzitting ook niet over de Indiase nationaliteit te beschikken.

Verzoeker is daarenboven geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en uit de door hem neergelegde Indiase documenten blijkt dat hij noch de Chinese, noch de Indiase nationaliteit bezit. Integendeel blijkt hieruit dat hij van Tibetaanse origine is en wordt hierin de Tibetaanse nationaliteit als zijn huidige nationaliteit vermeld. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959.

Er worden thans geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar hij zijn hele leven heeft gewoond tot hij naar België kwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar hij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonde (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten, hetgeen verzoeker ter terechtzitting bevestigt. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat hij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat hij niet naar India terug kan.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers asielaanvraag behandeld dient te worden als deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar hij zijn vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoekers land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend.

2.7. Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf stelt verzoeker dat zijn ouders en schoonouders overleden aan TBC. Verzoeker stelt dat hij hierdoor de verantwoordelijkheid moest nemen voor de toekomst van zijn kind. Hij zou echter geen privéproblemen gehad hebben en stelt geen financiële problemen te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 12). Van 2007 tot 2010 was verzoeker sportsecretaris van het Youth Congress. Tijdens de Olympische Spelen in China zou hij hebben deelgenomen aan een betoging aan de Chinese ambassade en hierbij gearresteerd zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7, 11). Vooreerst merkt de Raad in dit opzicht op dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins heeft vermeld dat hij actief was in een organisatie, noch dat hij ooit gearresteerd werd (stuk 16, vragenlijst, p. 3, 4). Waar verzoeker stelt dat hij dacht dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet over politiek mocht praten, stelt de Raad vast dat dit geenszins aannemelijk is. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven. Bovendien werd expliciet gevraagd of verzoeker ooit gearresteerd werd of actief was in een organisatie die van belang is voor zijn vrees of risico bij terugkeer (stuk 16, vragenlijst, p. 1, 3, 4). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na veertien dagen opnieuw werd vrijgelaten en nadien geen

problemen mee zou hebben ondervonden door deze arrestatie (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Evenmin was er nadien een zaak lopende tegen verzoeker en verzoeker kan geen concrete voorbeelden geven van mensen die hierdoor problemen hebben gekend, hoewel volgens zijn verklaringen alle aanwezigen op de betoging, zo'n 130 Tibetanen, werden opgepakt (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 11). Met betrekking tot het aan het onderhavig verzoekschrift gevoegde certificaat van het Youth Congress waarin het lidmaatschap van verzoeker en zijn deelname aan deze betoging wordt bevestigd, stelt de Raad vast dat het om een fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij persoonlijk geïdendeerd werd, noch dat verzoeker een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient te koesteren in India omwille van zijn beweerd lidmaatschap van het Youth Congress en deelname aan een anti-Chinese betoging. Voor zover verzoeker stelt dat hij door zijn arrestatie problemen zou kunnen krijgen om documenten zoals een IC te verkrijgen, stelt de Raad vast dat verzoeker beschikte over een IC in eigen naam, deze zelf ging afhalen en India legaal kon verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 10). Daarnaast haalt verzoeker een incident aan waarbij een Indiër de borst van zijn vrouw aanraakte in 2008. Verzoeker zou hierop deze man geslagen hebben en vervolgens weggegaan zijn toen de vrienden van de man hem te hulp schoten. Verder zou er echter niets gebeurd zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker heeft noch bij de Indiase politie, noch bij een Tibetaanse instelling klacht ingediend of melding gedaan tegen deze man en zou ook geen probleem meer gekend hebben met hem, ondanks het feit dat hij dicht bij het dorp woonde (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13). Bovendien liet verzoeker ook dit incident volledig onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 16, vragenlijst, p. 4). Verder haalt verzoeker een groepsverkrachting aan van een vrouw uit Dheradhun in 2000. Verzoeker kent de naam van deze vrouw echter niet en had hier niets mee te maken (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13, 14). Ten slotte stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar India in de gevangenis zal belanden omdat zijn visum verlopen is. De Raad stelt echter vast dat verzoeker dit slechts van horen zeggen heeft zonder zich hieromtrent te informeren. Bovendien kent verzoeker geen concrete voorbeelden van mensen die omwille van deze redenen in de gevangenis zouden zijn beland (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 15). Dit is dan ook een louter bewering van verzoeker die geenszins wordt gestaafd.

De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India toegang hebben tot gezondheidszorg, onderwijs, justitie, huisvesting en basisvoorzieningen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat hij persoonlijk geïdendeerd werd, noch dat verzoeker een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient te koesteren in India. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat discriminatie van Tibetanen in India alomtegenwoordig is en corruptie, belangenvermenging en "cliëntelisme" een wantrouwen creëren van elke Tibetaan ten opzichte van de autoriteiten, stelt de Raad vast dat het verder niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

Tevens bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Het is dan ook redelijk te besluiten dat dat socio-economische situatie van Tibetanen relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen en te beweren dat Tibetanen gediscrimineerd worden in India zonder dit te objectiveren. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.8. Verzoekers verblijf in India is evenmin slechts tijdelijk. De *"COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 12 november 2013, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota van de verwerende partij werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)*

beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*). Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de *New Tibetan Arrivals* die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een *"Long Term Stay RC"*. Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Integendeel ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI focus van 12 november 2013). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoekers ongemoeid verblijf in India van aan zijn geboorte in 1987 tot zijn vertrek in 2012 (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Er zijn evenmin concrete aanwijzingen dat er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen.

2.9. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Verzoeker toont overigens niet in concreto aan dat hij in India het risico loopt om te worden gedeporteerd laat staan naar China te meer nu verzoeker geen Chinese onderdaan is.

2.10. In zoverre verzoeker van mening is dat hij niet naar India kan terugkeren, blijkt uit de "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014 dat *"Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel"*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *"Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden "na uitgebreide onderzoeksdaten". In een e-mail aan Cedoca verklaarde ook de Indiase ambassade in Brussel dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich tot de ambassade kunnen wenden voor een nieuwe uitreiking. Zij zullen worden onderworpen aan "normale procedures waaronder een identiteitscontrole". De ambassade preciseerde hierbij dat de her-uitreiking enkel mogelijk is in zoverre iemand niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen. Nog*

volgens de ambassade in Brussel zijn alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel gerechtigd om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro". In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhoudt dat hij niet meer in het bezit is van zijn IC omdat hij deze aan de smokkelaar moest afgeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.11. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book) (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8, 9, 10). Verzoeker verklaarde met zijn eigen IC te hebben gereisd. Verzoeker stelt dat zijn IC werd afgenomen door de smokkelaar en dat hij 900.000 roepies heeft betaald voor de reis (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 9, 10, 18). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker bijna een miljoen roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen en onderweg geen gebruik heeft gemaakt van valse documenten (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zijn IC niet in zijn bezit had bij de binnenkomst in België. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat mensen niet altijd rationale en doordachte strategische keuzes maken, stelt de Raad vast dat verzoeker ook nadien geen enkele poging ondernomen heeft om zijn IC terug te krijgen of om een duplicaat aan te vragen bij de Indiase ambassade (stuk 4, gehoorverslag, p. 17).

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker met zijn IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* (COI Focus van 11 maart 2014). Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.14. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten noch doen zij afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF